

Abolirea pedepsei corporale aplicate copiilor

Întrebări și răspunsuri

COUNCIL OF EUROPE
CONSEIL DE L'EUROPE

Abolirea pedepsei corporale aplicate copiilor

Întrebări și răspunsuri

Construirea unei Europe cu și pentru copii

www.coe.int/children

Cuprins

Ediția engleză

Abolishing corporal punishment of children

Questions and answers

ISBN 978-92-871-6310-3

Ediția franceză

L'abolition des châtiments corporels des enfants

Questions et réponses

ISBN 978-92-871-6309-7

Edițiile engleză și franceză sunt cele definitive.

Această broșură a fost publicată cu sprijinul generos al guvernului Finlandei.

Coperta și punerea în pagină: Studioul de Design al Consiliului Europei
Ilustrații de Gabriel Pagonis/© Council of Europe

Council of Europe
F-67075 Strasbourg Cedex

© Council of Europe, June 2008

	<i>Introducere</i>	5
	1. Ce este pedeapsa corporală aplicată copiilor?	7
	2. De ce ar trebui să abolim pedeapsa corporală aplicată copiilor?	9
	3. Cum putem realiza abolirea?	19
	4. Întrebări, răspunsuri și argumente împotriva ideilor acceptate	31
	Note privind textul	41
	Aflați mai multe	43

Copiii nu sunt mini-persoane cu mini-drepturi.

Așa cum până acum Consiliul Europei a militat în mod sistematic să elimine pedeapsa cu moartea din Europa, el își continuă ideea de a avea un continent unde să nu existe pedeapsă corporală. Este un lucru rău să lovești oamenii – iar copiii sunt și ei oameni.

Copiii au aceleași drepturi ca și adulții privind respectul pentru demnitatea lor umană, pentru integritatea lor fizică și pentru protecție egală în fața legii. În virtutea instrumentelor internaționale și regionale din materia drepturilor omului, cele 47 de state membre ale Consiliului Europei au obligația imediată de a-și reforma legislațiile și de a lua măsuri educaționale și de altă natură pentru a interzice și elimina orice fel de pedeapsă corporală aplicată copiilor, inclusiv acasă, în familie.

În 2006, acesta a devenit nu numai un scop regional, ci și unul global. *Studiul Secretarului General al Națiunilor Unite despre violența împotriva copiilor*, într-un raport supus Adunării Generale a ONU a stabilit anul 2009 ca dată limită pentru realizarea abolirii universale. Europa e pe drumul cel bun: până în octombrie 2007 mai mult de o treime din statele membre au realizat interdicția și cel puțin alte opt au îndeplinit reforma completă.

1. Ce este pedeapsa corporală aplicată copiilor?

Lovirea adulților este un delict.
Lovirea animalelor este considerată cruzime.
Lovirea copiilor este "pentru binele lor".

Pedeapsa corporală ar putea fi definită ca orice acțiune având scopul de a pedepsi un copil care, dacă ar fi îndreptată împotriva unui adult, ar constitui un delict. Adulții au un mare talent de a inventa cuvinte speciale care să-i facă să se simtă mai în largul lor atunci când lovesc un copil – a mângâia, a atinge, *smacking*, *spanking*, *donner des fessées*, *picchiare*, *dar un azote*. Dar realitatea crudă pentru un copil este că toate acestea constituie violență.

Comitetul pentru Drepturile Copilului (CRC), organismul de control al Convenției Națiunilor Unite pentru Drepturile Copilului (UNCRC), a accentuat că drepturile omului necesită eliminarea oricărei forme de pedeapsă corporală, oricât de ușoară, și a oricărui alt fel de pedeapsă degradantă sau care implică cruzime. Într-un comentariu general (o interpretare autoritară a obligațiilor statelor impuse de CRC) emis în 2006, comitetul definește pedeapsa corporală sau fizică drept:

orice pedeapsă care folosește forța fizică cu scopul de a provoca un anumit grad, oricât de mic, de durere sau disconfort. Cele mai multe implică lovirea copiilor ("mângâierea", "atingerea", "pălmuirea"), cu palma sau un alt instrument – bici, băț, curea, pantof, lingură de lemn etc. Dar ele pot, de asemenea, să implice lovirea cu piciorul, scuturarea sau împingerea copiilor, zgârierea, ciupirea, mușcarea, tragerea de păr sau de urechi, forțarea copiilor să stea în poziții incomode, arderea, opărirea sau indigestia forțată (de exemplu clătirea gurii cu săpun sau forțarea copiilor să înghită condimente iuți). Din punctul de vedere al comitetului, pedeapsa corporală este întotdeauna degradantă. În plus, mai există și alte forme de pedepsire non-fizică, de asemenea degradante și pline de cruzime, fiind astfel incompatibile cu convenția. Acestea includ, de exemplu, pedepse care înjosesc, umilesc, denigrează, folosesc copilul ca țap ispășitor, amenință, sperie sau ridiculizează copilul.¹

2. De ce ar trebui să abolim pedeapsa corporală aplicată copiilor?

Drepturile omului nu se opresc în fața ușii tale de intrare acasă.

Există multe motive întemeiate pentru care pedeapsa corporală aplicată copiilor ar trebui abolită:

- ▶ este o violare a drepturilor copiilor în ce privește respectul pentru integritatea fizică, demnitatea umană și protecția egală prin lege. În multe cazuri pedeapsa corporală poate periclita dreptul copiilor la educație, dezvoltare, sănătate și chiar dreptul lor la viață;
- ▶ poate produce copiilor daune fizice și psihice grave;
- ▶ îi învață pe copii că violența reprezintă o strategie acceptabilă și potrivită pentru rezolvarea conflictelor sau pentru a obține ceea ce vrei;
- ▶ este inefficientă ca metodă de disciplinare. Există moduri pozitive de a-i învăța, corecta și disciplina pe copii, care sunt mai bune pentru evoluția copiilor și care contribuie la constituirea de relații bazate pe încredere și respect reciproc;
- ▶ dacă ar fi legitimă, protecția copiilor ar fi dificilă, căci s-ar presupune că există forme sau grade de violență acceptabile împotriva copiilor.

Consiliul Europei se bazează pe respectarea statului de drept și a drepturilor și libertăților fundamentale ale tuturor. Când statele membre ratifică Convenția Europeană a Drepturilor Omului și Carta Socială Europeană sau Carta Socială Europeană revizuită, ele se obligă să respecte drepturile omului pentru toți cetățenii din jurisdicțiile lor – inclusiv pentru toți copiii. În ultimii douăzeci de ani, instituțiile Consiliului Europei au combătut cu toată puterea pedeapsa corporală aplicată copiilor.

Comitetul Miniștrilor din Consiliul Europei a condamnat pedeapsa corporală și a propus interzicerea ei printr-o serie de recomandări încă din 1985: recomandări privind violența în familie (1985), privind măsurile sociale referitoare la violența în familie (1990), privind aspectele sociale și medicale

ale maltratării copiilor (1993) și privind politica de susținere a educației parentale pozitive (2006).

În 2004, Adunarea Parlamentară a însărcinat Comitetul Miniștrilor să lanseze urgent o campanie coordonată și concertată în cadrul tuturor statelor membre pentru abolirea totală a pedepsei corporale aplicate copiilor. Adunarea, observând succesul pe care Consiliul Europei l-a avut în abolirea pedepsei cu moartea, insistă acum ca acesta să facă din Europa, cât mai curând posibil, o zonă în care pedeapsa corporală aplicată copiilor să nu mai existe.

La cel de-al 3-lea Summit al Consiliului Europei din 2005, șefii de state și de guverne și-au reînnoit angajamentele de a respecta drepturile copiilor. Programul “Construirea unei Europe cu și pentru copii” este un răspuns la mandatul dat Organizației de a garanta o abordare integrată de promovare a drepturilor copiilor și la hotărârea celui de-al 3-lea Summit de a lansa un program care să cuprindă aspectele sociale, juridice, educaționale și sanitare ale diferitelor forme de violență împotriva copiilor.

În 2006, Comisarul pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei, Thomas Hammarberg, a publicat o lucrare despre pedeapsa corporală: “Dreptul de a nu fi lovit este și un drept al copiilor”.² În cuvântarea sa din Adunarea Parlamentară, în 2007, el a afirmat că “primul pas necesar este să interzicem prin lege orice fel de violență împotriva copiilor, fie că aceasta se întâmplă în școli, în instituții sau acasă”.

Standardele europene ale drepturilor omului și pedeapsa corporală

Demnitatea fiecărui individ este principiul călăuzitor fundamental al legilor internaționale privind drepturile omului. “Toți oamenii se nasc liberi și egali în demnitate și drepturi...” este începutul Articolului 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului a Națiunilor Unite. Pe baza acestui principiu, există acum un consens general ca instrumentele internaționale și regionale puse în slujba aplicării drepturilor omului să ceară abolirea și eliminarea pedepsei corporale aplicate copiilor.

Hotărârile Curții Europene pentru Drepturile Omului (Curtea) au condamnat în mod progresiv pedeapsa corporală, mai întâi în sistemele penale și în școli, și mai recent acasă. Și alte hotărâri au stabilit cu claritate că interzicerea oricărui fel de pedeapsă corporală nu încalcă intimitatea familială sau drepturile religioase. Curtea aplică din ce în ce mai mult standardele Convenției ONU privind Drepturile Copilului în hotărârile judecătorești referitoare la copii.

Abolirea nu încalcă drepturile familiale sau libertatea religiei

În 1982, Comisia Europeană a Drepturilor Omului a declarat inadmisibilă o cerere a unor părinți suedezi. Ei au susținut că interzicerea de către Suedia, în 1979, a pedepsei corporale aplicate de părinți încalcă dreptul lor în ce privește respectarea vieții de familie și a libertății religioase. Ca membri ai congregației unei biserici protestante libere din Stockholm, ei credeau în necesitatea pedepsei fizice, justificându-și credința prin referiri la textele biblice. Comisia a conchis că legea suedeză referitoare la atacul persoanelor nu este neobișnuită sau draconică în vreun fel:

Faptul că nu se face nici o deosebire între tratamentul aplicat copiilor de către părinți și același tratament aplicat unui adult străin nu poate, în opinia Comisiei, să constituie un “amestec” în viața privată sau familială a reclamanților, deoarece consecințele unui atac sunt egale în ambele cazuri... Comisia consideră că legea suedeză referitoare la atac și molestare constituie o măsură normală în scopul controlului violenței și că extinderea ei aplicată la pedepsirea fizică obișnuită a copiilor de către părinții lor intenționează să-i protejeze pe membrii potențial slabi și vulnerabili ai societății.³

Într-o decizie similară din septembrie 2000, Curtea a respins în unanimitate și fără audiere o cerere a unor persoane asociate cu un grup de școli particulare creștine din Regatul Unit care susțineau că implementarea

unei interdicții a pedepsei corporale în școlile particulare încălca dreptul părinților la libertatea de religie și la respectarea vieții de familie.

Contestarea pedepsei rezonabile aplicate de părinți

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a contestat conceptul de “pedeapsă rezonabilă” aplicată de părinți. În septembrie 1998, Curtea a decis în unanimitate că pedeapsa corporală aplicată de tatăl său vitreg unui băiat englez constituia o pedeapsă degradantă care încălca Articolul 3 din

Bună! Poți să-mi spui ce este o pedeapsă disciplinară rezonabilă?

Convenția Europeană a Drepturilor Omului (*A v. Regatul Unit*, 1998).⁴ Se renunțase la judecarea tatălui vitreg într-un tribunal din Regatul Unit pe motiv că fusese vorba de o “pedeapsă rezonabilă”. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că guvernul Marii Britanii este răspunzător deoarece legea internă care permitea “pedeapsa rezonabilă” îi priva pe copii de o protecție adecvată, inclusiv de o “prevenire eficientă”. Curtea a hotărât ca Regatul Unit să-i plătească despăgubiri de £10 000 băiatului, care fusese lovit în mod repetat cu un baston.

Hotărârea judecătorească în cazul *A v. Regatul Unit* citează articole din Convenția Națiunilor Unite privind Drepturile Copilului, inclusiv Articolul 19, care cere statelor să-i protejeze pe copii de “orice formă de violență fizică sau mentală” în timp ce se află în grija părinților sau a altor persoane.

Comitetul European pentru Drepturi Sociale, în concordanță cu Carta Socială Europeană și cu Carta Socială Europeană revizuită cere tuturor statelor membre să interzică pedeapsa corporală și alte tratamente sau pedepse umilitoare pentru copii și să promoveze alte măsuri energice administrative și educaționale care să recunoască și să valorifice dreptul copiilor la protecție.

În 2001, într-o observație generală, comitetul a afirmat că Articolul 17 din cele două Carte:

cere o interzicere în cadrul legislației a oricărei forme de violență față de copii, fie că se întâmplă la școală, în alte instituții, acasă sau altundeva. El mai consideră că orice altă formă de pedeapsă sau tratament degradant în cazul copiilor trebuie interzise prin lege și trebuie combinate cu sancțiuni adecvate în cadrul dreptului penal sau civil. Comitetul e de părere că nu este acceptabil ca o societate care interzice orice formă de violență fizică între adulți să accepte ca adulții să-și supună copiii la violență fizică.⁵

În 2005, comitetul a publicat hotărârile sale privind reclamații colective făcute împotriva statelor membre de către Organizația Mondială împotriva Torturii. Comitetul a stabilit că trei state și-au încălcat obligațiile asumate prin cele două carte deoarece nu au interzis în mod eficient pedeapsa corporală în interiorul familiei. În 2006, un al patrulea stat a fost găsit vinovat în urma celei de-a doua reclamații privind aceeași problemă. În cursul examinării de rapoarte în legătură cu cele două carte, comitetul a observat că și alte state s-au făcut vinovate pentru același motiv.

Standardele universale ale drepturilor omului și pedeapsa corporală

Un total de 193 de țări, incluzând toate statele membre ale Consiliului Europei, au ratificat – obligându-se să respecte – Convenția Națiunilor Unite privind Drepturile Copilului. Această convenție include obligația de a-i proteja pe copii de orice formă de violență fizică sau mentală atunci când sunt în grija părinților sau a altor persoane (Articolul 19). Organismul care monitorizează convenția, Comitetul pentru Drepturile Copilului, interpretează în mod constant convenția ca necesitând eliminarea oricărei forme de pedeapsă corporală.

Ca urmare a examinării rapoartelor statelor parte la convenție, CRC a recomandat în mod sistematic interzicerea explicită prin lege, concomitent cu sensibilizarea și educarea populației.

În iunie 2006, comitetul a adoptat un comentariu general privind dreptul copiilor la protecție împotriva pedepsei corporale și a altor forme de pedepse degradante sau care implică cruzime. Comitetul accentuează:

Contestarea acceptării pe scară largă sau a tolerării pedepsei corporale și eliminarea acesteia, în familie, școli și alte locuri, nu este numai o obligație a statelor parte la convenție. Este și o strategie de bază în scopul reducerii și prevenirii oricărei forme de violență în societate...

Dacă stai să analizezi, este clar că această practică [a pedepsei corporale] intră în conflict direct cu drepturile egale și inalienabile ale copiilor la respectarea demnității lor umane și integrității lor fizice. Natura specială a copiilor, starea lor inițială de dependență în timpul evoluției, potențialul lor uman unic, cât și vulnerabilitatea lor, toate acestea necesită mai degrabă mai multă, nu mai puțină protecție prin lege sau prin alte metode, împotriva oricărei forme de violență.⁶

Alte organisme internaționale pentru drepturile omului ale ONU, inclusiv Comitetul pentru Drepturi Economice, Sociale și Culturale, Comitetul pentru Drepturile Omului și Comitetul împotriva Torturii au condamnat, de asemenea, pedeapsa corporală aplicată copiilor.

Să-ți lovești copiii reprezintă un exemplu de comportament rău.

Studiul Secretarului General al ONU privind violența împotriva copiilor

Studiul Secretarului General al ONU privind violența împotriva copiilor (Studiu ONU) propune abolirea universală până în 2009. "Nici un fel de violență împotriva copiilor nu este justificată; orice violență împotriva copiilor poate fi prevenită". Acesta este mesajul de bază din raportul studiului, supus Adunării Generale a ONU din octombrie 2006.⁷

Expertul independent Paulo Sérgio Pinheiro, numit de Kofi Annan în 2003 să coordoneze Studiul ONU, notează în introducere că violența împotriva copiilor există în fiecare țară a globului, indiferent de cultură, clasă, educație, venit și origine etnică:

În toate regiunile, în contradicție cu obligațiile izvorâte din drepturile omului și cu nevoile de dezvoltare ale copiilor, violența împotriva acestora este aprobată de societate și e adesea legală și autorizată de către stat.

Studiul trebuie să marcheze un punct de cotitură – sfârșitul justificării folosite de adulți pentru a face uz de violență împotriva copiilor, fie că ea este acceptată ca "tradiție" ori deghizată sub masca "disciplinei". Nu trebuie făcut nici un compromis în contestarea violenței împotriva copiilor. Unicitatea copiilor – potențialul și vulnerabilitatea lor, dependența lor față de adulți – face ca nevoia lor de mai multă, nu mai puțină protecție împotriva violenței să devină un imperativ.⁸

Raportul recomandă interzicerea oricărei forme de violență împotriva copiilor, în familie sau oriunde altundeva și în special a pedepsei corporale de orice fel sau a oricărei alte forme crude, inumane sau degradante de pedeapsă.

Studiul ONU analizează violența împotriva copiilor în diferitele locuri unde ea se manifestă, începând cu căminul și familia:

Violența împotriva copiilor petrecută în familie are adesea loc în contextul disciplinei și ia forma unor pedepse fizice, umilitoare sau pline de cruzime. Tratatul sever și pedepsele familiale sunt obișnuite atât în țările industrializate cât și în cele în curs de dezvoltare. Copiii, după cum reiese din studii și vorbind în nume propriu în cadrul consultărilor regionale, au accentuat faptul că sunt supuși durerilor fizice și psihice ca urmare a unor astfel de tratamente și au propus forme alternative, eficiente de disciplinare.⁹

Consiliul Europei a jucat un rol esențial în elaborarea studiului ONU și se obligă să asigure urmărirea recomandărilor sale în Europa. Inițiativa Consiliului Europei împotriva pedepsei corporale vizează interzicerea oricărui fel de pedeapsă corporală și promovarea unei educații parentale pozitive și a unei culturi a non-violenței pentru a asigura tuturor copiilor o copilărie lipsită de violență.

Data țintă pentru abolirea universală.

3. Cum putem să realizăm abolirea?

Eliminarea pedepsei corporale aplicate copiilor necesită o combinație de reformă juridică explicită, politici de protecție și prevenire și alte măsuri, în special educaționale, pentru a convinge societatea să nu mai accepte pedepse violente și umilitoare. Interzicerea prin lege este esențială, dar nu și suficientă pentru a garanta drepturile omului în cazul copiilor. Părinții, profesioniștii care lucrează cu copii, copiii înșiși și populația în general trebuie să fie informați asupra legilor și asupra dreptului copiilor la protecție.

Abolirea pedepsei corporale necesită deci eforturi intensive în cel puțin trei domenii:

- ▶ reforma juridică;
- ▶ reforma politicilor (în ce privește măsurile de protecție și de prevenire);
- ▶ sensibilizarea populației.

Reforma juridică

Abolirea pedepsei corporale atrage după sine realizarea unui cadru juridic care să interzică în mod clar pedeapsa corporală și să-i protejeze pe copii de orice fel de atacuri, inclusiv în mediul familial.

Toate statele membre au legi care interzic atacul intenționat asupra altor persoane. Problema este că în multe țări aceste legi nu-i protejează pe copii atât de mult ca pe adulți. Unele state păstrează în legislație sau jurisprudență, sau în ambele, excepții speciale sau justificări care permit lovirea copiilor – “pedeapsa rezonabilă”, “corecția legală” etc. În alte state, nici o justificare nu e menționată în lege, dar practicile tradiționale de creștere a copiilor, reflectate în comportamentele politice și adesea în hotărârile judecătorești, admit atacuri asupra copiilor, deghizate sub masca disciplinării. Pedepsele

corporale sunt practicate asupra copiilor în diferite locuri, inclusiv în școli, instituții rezidențiale, familii adoptive, instituții de îngrijire, sistemul juridic, în cazul copiilor care muncesc și în căminul familial.

Toate statele au legi care interzic cruzimea sau “abuzul” față de copii în toate contextele, dar acestea nu sunt interpretate în sensul interzicerii oricărei pedepse corporale. Toate statele au acceptat Convenția ONU privind Drepturile Copilului, iar în unele, convenția face parte din legile interne dar, încă o dată, aceasta nu este suficientă pentru a garanta abolirea.

Reforma juridică trebuie să înlăture orice justificări sau excepții existente, pentru ca dreptul penal pentru agresiune să se aplice și atacurilor punitive asupra copiilor. Interzicerea explicită a pedepsei corporale și a altor forme degradante sau crude de pedeapsă este necesară pentru a trimite un mesaj clar familiilor și societății în general că lovirea unui copil nu este mai acceptabilă ori mai legală decât lovirea oricărei alte persoane.

Nu este de ajuns ca înaltele curți de justiție să decidă că pedeapsa corporală nu este legală: astfel de hotărâri pot fi înlocuite de altele care să permită anumite grade de aplicare a pedepsei corporale. Interzicerea trebuie făcută clar în cadrul legislației.

Așa cum explică și Comitetul pentru Drepturile Copilului în Comentariul general nr. 8:

Ca urmare a acceptării în mod tradițional a formelor violente și umilitoare de pedepsire a copiilor, un număr tot mai mare de state au recunoscut că simpla interzicere a pedepselor corporale și a tuturor dispozițiilor care le justifică nu este de ajuns. Mai mult, este absolut necesară interzicerea explicită a pedepsei corporale și a altor forme de pedepse degradante sau care implică cruzime, în legislația civilă sau penală, pentru a clarifica pe deplin că nu este mai ilegal să lovești un adult decât să lovești sau să “plesnești” sau să “atingi” un copil și că legea penală privind atacul persoanelor se aplică la fel de bine la aceste cazuri de violență, indiferent dacă această violență este numită “disciplină” sau “corecție rezonabilă”.¹⁰

Rezistența față de interzicerea pedepsei corporale în familie pleacă uneori de la credința că acest lucru va duce la incriminarea și pedepsirea a mii

de părinți. Aceasta nu-i va ajuta pe copii, cu siguranță. Comitetul pentru Drepturile Copilului mai sfătuiește statele:

Principiul protecției egale a copiilor și adulților în cazul unui atac, inclusiv în cadrul familiei, nu înseamnă ca toate cazurile semnalate de pedeapsă corporală aplicată copiilor de către părinți să ducă la incriminarea părinților. Principiul *de minimis* – care spune că legea nu se preocupă de aspecte triviale – asigură că atacurile minore între adulți ajung la tribunal numai în cazuri excepționale; așa se va întâmpla și în cazul atacurilor minore asupra copiilor. Statele trebuie să pună la punct mecanisme eficiente de semnalare și de instruire. În același timp cu investigarea conștientă a tuturor rapoartelor referitoare la violență împotriva copiilor și asigurarea protecției lor față de vătămări semnificative, trebuie să se aibă în vedere împiedicarea părinților de a mai folosi pedepse violente, degradante sau care implică cruzime, și înlocuirea lor cu intervenții încurajatoare și educaționale, nu punitive.

Statutul de dependență al copiilor și intimitatea specială a relațiilor familiale cer ca decizia de a-i incrimina pe părinți sau de a interveni oficial în interiorul familiei prin alte metode să fie luată cu foarte mare grijă. De cele mai multe ori este puțin probabil ca incriminarea părinților să fie în interesul copiilor. Intenția comitetului este ca incriminarea și alte intervenții oficiale (de exemplu, îndepărtarea copilului sau a agresorului) să fie efectuate când ambele sunt socotite necesare pentru protecția copilului față de un prejudiciu notabil și în interesul superior al copilului afectat. De asemenea, trebuie luat în considerare punctul de vedere al copilului afectat, în funcție de vârsta sau gradul său de maturitate.¹¹

Până în octombrie 2007, mai mult de jumătate din statele membre ale Consiliului European fie au instituit interzicerea, fie s-au obligat să o facă în viitorul apropiat. Este de așteptat ca și celelalte state să-și revizuiască rapid legislația și să supună parlamentelor reformele necesare. Procesul însuși de reformare a legii poate fi educativ, guvernul, liderii politici și comunitari putând folosi prilejul pentru a insista asupra drepturilor copiilor la protecția egală a demnității lor umane.

Reforma politicilor

Statele au obligația să dea un răspuns global și multisectorial oricărei forme de violență împotriva copiilor. Abolirea pedepsei corporale necesită dezvoltarea politicilor și serviciilor care să prevină violența, să-i protejeze pe copii în mod eficient și să-i ajute pe copiii victime.

Cercetările arată că violența poate fi prevenită printr-o varietate de intervenții. De exemplu, violența din mediul familial poate fi redusă în mod semnificativ prin aplicarea unor politici și măsuri care să întărească și să sprijine familia și care să se adreseze comunității în cauză și factorilor sociali care permit ca violența să se extindă.

Politica de susținere a educației parentale pozitive

Recomandarea din 2006 a Consiliului Europei privind politica de susținere a educației pozitive accentuează rolul vital jucat de autoritățile publice în educația parentală pozitivă și promovarea drepturilor copiilor. Ea furnizează linii directoare care susțin statele membre să inițieze politici de ajutorare a părinților.

Familia de azi poate fi foarte diferită de nucleul tradițional al modelului familial tradițional. Diversitatea de stiluri de viață de astăzi a dat naștere la noi concepte de formare a relațiilor și de a avea copii. Unitățile familiale, indiferent de compoziția lor, se confruntă cu tipuri noi de presiuni cauzate de schimbări rapide și profunde în societate, la care familiile trebuie să se adapteze. Factorii economici și sociali sunt adesea o sursă de stres pentru părinți și le pot submina eforturile de educare a copiilor și propria lor dezvoltare ca indivizi.

Și percepția față de copii s-a schimbat. Aceștia nu mai sunt văzuți în principal ca "viitori adulți", ci ca membri ai familiei și societății în general, cu un potențial activ de contribuție. Copiii sunt deținători de drepturi depline, cu păreri care trebuie ascultate în probleme care-i privesc și care trebuie să aibă acces deplin la informațiile de care au nevoie. Iar cei care au răspunderea ca ei să-și valorifice acest potențial sunt părinții.

Nimănui nu-i place să se considere un părinte "rău", dar ce înseamnă de fapt să fii un părinte "bun"? A da o educație pozitivă înseamnă a fi un părinte care acționează în interesul copilului său: care îl crește cu afecțiune, îl face puternic, îl apreciază și îl îndrumă, ceea ce implică stabilirea unor direcții care să permită dezvoltarea deplină a copilului. Educația parentală pozitivă are rădăcini în respectul pentru drepturile omului aplicate la copii, creând astfel un mediu lipsit de violență, în care părinții nu folosesc pedepse corporale sau psihologic înjositoare pentru a rezolva conflictele sau pentru a-i "învăța" pe copii disciplina și respectul. Ea asigură alternative la violență, care depind de gradul de maturitate a copilului și de situație. Acestea pot varia între folosirea umorului pentru a-i calma pe copiii mai mici, până la a-i pune pe cei mai mari să repare stricăciunile făcute sau să se revanșeze pentru diferite rele. Dacă nervii sunt foarte întinși, părinții pot amâna discutarea situației pe mai târziu. Cele mai multe pedepse corporale sunt aplicate de părinți prea stresați, care pur și simplu își pierd controlul.

Ce le trebuie copiilor

Pentru a-i ajuta pe copii să se dezvolte la potențialul lor maxim, părinții trebuie să le asigure:

- ▶ **grijă și afecțiune.** Părinții trebuie să răspundă nevoii de iubire și siguranță a copiilor;
- ▶ **structuri și îndrumare.** Altfel spus: stabilirea și respectarea criteriilor pentru un comportament bun, făcându-i să înțeleagă ce înseamnă un comportament nepotrivit și constituind un adevărat model pentru copii. Aceștia au nevoie de fixarea unor limite și de îndrumare atentă pentru propria lor siguranță și dezvoltarea propriilor valori;
- ▶ **recunoaștere.** Copiii au nevoie să fie văzuți, auziți și apreciați ca persoane. Părinții trebuie să manifeste interes pentru experiențele zilnice ale copiilor, să-i asculte și să încerce să le înțeleagă punctul de vedere;
- ▶ **încredere în sine însuși.** Aceasta înseamnă accentuarea spiritului de competiție al copilului, a controlului asupra sa și a capacității lui de a modifica atitudinea și comportamentul altora.

Pentru a-i ajuta pe copii să învețe a se comporta pozitiv, părinții pot:

- ▶ să le ofere o atenție pozitivă, regulată, la toate vârstele. Pe măsură ce copiii cresc, aceasta înseamnă interes pentru relațiile copilului și pentru performanța sa școlară;
- ▶ să-i ajute să înțeleagă consecințele potențiale ale alegerilor lor;
- ▶ să încurajeze buna purtare cu atenție și laude și să ignore micile abateri de comportament;
- ▶ să se poarte așa cum ar vrea să-i vadă pe copiii lor purtându-se, să comunice cu ei respectuos și să le demonstreze cum să-și rezolve conflictele într-o manieră constructivă.

Ce le trebuie părinților

Orice părinte vrea să fie o mamă bună sau un tată bun pentru copilul său. Dar, uneori, este greu de realizat. Calitatea de a fi părinte, pe lângă latura sa veselă și plăcută, poate fi și foarte stresantă. De aceea, părinții au nevoie de susținere pentru a depăși stresul, pentru a ține conflictele sub control și pentru a-și stăpâni furia.

Mulți părinți își împart timpul și energia între diferite sarcini (precum serviciul, îngrijirea copiilor, îngrijirea membrilor mai vârstnici ai familiei). Timpul petrecut cu copiii este foarte prețios – trece repede și nu se mai întoarce. Educația parentală pozitivă cere timp pentru ca părinții și copiii să poată fi împreună. Acest lucru este deosebit de important în primii ani ai vieții copilului, dar nu trebuie să uităm că și adolescenții au nevoie ca părinții să le fie aproape.

Este, de asemenea, vital ca părinții să-și găsească timp pentru ei înșiși, pentru a avea grijă de propriile nevoi de intimitate, companie și recreere. Părinții au nevoie de politici privind locurile de muncă și de prevederi referitoare la îngrijirea copiilor care să le permită să împace viața de familie cu cea profesională.

Părinții pot învăța multe discutând despre experiențele lor cu alți părinți, prieteni și membri ai familiei. De asemenea, părinții pot recurge la servicii profesionale, care îi ajută fie direct (de exemplu: educația pentru a fi un părinte bun) fie indirect (de exemplu: terapia de cuplu). A cere ajutor este un semn de responsabilitate, nu de slăbiciune. Pentru a putea fi un părinte eficient și a asigura copiilor sprijin și îndrumare, fiindu-le în permanență aproape, părinții au nevoie de resurse și de susținere. Statele trebuie să se asigure că acestea sunt bine cunoscute și disponibile părinților și profesioniștilor care lucrează cu copiii.

Educația pozitivă are multe efecte secundare pozitive

Copiii se înțeleg mai bine cu alte persoane. Copiii au mai puține probleme emoționale, de comportament și vorbesc mai liber despre grijile și neliniștile lor. Dacă sunt tratați cu respect, există mai multe șanse ca și ei să-i trateze pe ceilalți cu respect, inclusiv pe proprii lor copii. Educația parentală pozitivă îi ajută pe copii să devină și ei, la rândul lor, buni părinți.

Părinții au relații mai bune cu copiii lor, sunt mai pozitivi și mai coerenti, mai încrezători în ei înșiși ca părinți, mai puțin stresați, deprimați, nervoși față de copiii lor și e mai puțin probabil să-i maltrateze. Sunt capabili să echilibreze mai ușor răspunderile familiale și profesionale și au mai puține conflicte între ei.

Sprijinirea comportamentelor dezirabile și reducerea celor indezirabile se realizează mai ușor de părinții care sunt respectați de copiii lor. Pentru aceasta, părinții trebuie să recunoască faptul că și ei fac greșeli, asumându-și răspunderea pentru purtarea lor ca părinți și pentru calitatea relației cu copilul lor (în loc să dea vina pe acesta).

Noile resurse ale Consiliului Europei – recomandarea din 2006 a politicii de susținere a educației parentale pozitive, *Educația parentală în Europa contemporană – o abordare pozitivă* și Puncte de vedere privind educația parentală pozitivă și creșterea copiilor fără violență discută în detaliu această nouă metodă și reflectă direcțiile pe care activitatea în acest domeniu continuă să le ia.¹² Chiar dacă aceste puncte de vedere referitoare la copii nu sunt încă pe toate agendele politice din Europa, influența lor s-a

simțit de ceva timp în cercurile profesionale. Ele câștigă constant teren, atât în drept cât și în practică, deși în grade diferite în funcție de țară.

Sensibilizarea populației

Pedeapsa corporală aplicată copiilor a primit puțină atenție din partea mass-mediei în comparație cu subiecte ca violența sexuală sau exploatarea prin muncă a copiilor. Așa cum subliniază studiul ONU, mass-media joacă un rol esențial în modelarea opiniilor și influențarea normelor sociale care afectează comportamentul. Problema pedepsei corporale trebuie adusă în sfera publică; trebuie creat un spațiu în care să se discute problemele și să se găsească soluții. Fără sensibilizarea populației va fi greu să se realizeze o prevenție de durată, pe scară largă și o schimbare de atitudine.

Drepturile copiilor ne privesc pe toți.

Principalele etape pentru realizarea abolirii – teorie și practică

Reforma juridică:

- Să se asigure că nu există excepții, în legislație sau în jurisprudență, care să justifice pedeapsa corporală din partea părinților sau a altor persoane;
- Să se asigure că legea penală privind atacul persoanelor se aplică și în cazul atacurilor punitive asupra copiilor;
- Să se realizeze o interdicere explicită a tuturor pedepselor corporale și a tuturor formelor de tratamente sau pedepse degradante sau umilitoare pentru copii, în general în dreptul civil și care să se aplice în toate contextele de viață ale copiilor;
- Să se susțină punerea adecvată în aplicare a acestor legi care protejază și promovează drepturile fundamentale ale copiilor în general, și interesul superior al copiilor în special.

Reforma politicilor

- Să se asigure că sisteme comprehensive de prevenire a violenței și de protecție a copiilor sunt implementate la diferite niveluri;
- Să se asigure că pedeapsa corporală și alte forme vătămătoare sau umilitoare de disciplinare a copiilor în familie intră în definiția violenței domestice sau familiale și că strategiile de eliminare a violenței punitive împotriva copiilor sunt încorporate în strategiile de contestare a violenței domestice sau familiale;
- Să se asigure că tribunalele care se ocupă de familie și alte părți ale sistemului juridic sunt sensibile la nevoile copiilor și ale familiilor lor;
- Să se asigure metode de instruire pentru cei care lucrează cu copii și cu familiile lor;

- Să se promoveze forme pozitive, non-violente de creștere a copiilor, rezolvare a conflictelor și educare a viitorilor părinți, părinților și altor persoane care îngrijesc copii, profesorilor și publicului general;
- Să se asigure că sunt disponibile sfaturi și sprijin adecvat pentru toți părinții și în special pentru cei care consideră creșterea copiilor o activitate stresantă;
- Să se asigure accesul copiilor la consiliere confidențială, cât și la avocați care să denunțe violența împotriva lor;
- Să se asigure forme eficiente și adecvate de protecție pentru copiii care pot fi mai vulnerabili la pedepse vătămătoare sau umilitoare – cum sunt copiii cu handicap;
- Să se asigure ca și copiii sau tinerii să aibă ocazia să-și exprime părerile și să participe la planurile și acțiunile de eliminare a pedepsei corporale;
- Să se monitorizeze eficacitatea acțiunii de abolire prin studii periodice privind experiențele copiilor referitoare la violența în familie, școli și alte medii. Aceasta trebuie să includă și evaluarea impactului abolirii asupra serviciilor de protecție a copilului și a părinților.

Sensibilizarea populației:

- Să se asigure o sensibilizare globală privind interzicerea tuturor formelor de pedeapsă corporală și a altor tratamente inhumane, degradante și umilitoare asupra copiilor, a tuturor acelor care trăiesc și lucrează cu ei cât și a opiniei publice;
- Să se asigure sensibilizarea deplină a populației în privința drepturilor copiilor, inclusiv dreptul la respectul demnității lor umane și a integrității lor fizice.

4. Întrebări, răspunsuri și argumente împotriva ideilor acceptate

1669: un băiat isteț s-a revoltat împotriva pedepsei corporale și a trimis o petiție parlamentului Marii Britanii.

“Chiar doare cu adevărat?”

Da! Conform Articolului 12 al Convenției ONU privind Drepturile Copilului, copiii au dreptul să-și exprime părerile asupra tuturor problemelor care-i privesc, iar părerile lor trebuie luate în considerare. Copiii încep să ne spună cât de mult suferă de pe urma pedepselor corporale. Așa cum explică Paulo Sérgio Pinheiro în raportul său, supus Adunării Generale a ONU din octombrie 2006:

Pe tot parcursul acestui studiu, copiii și-au exprimat în mod constant nevoia de a pune capăt tuturor acestor acte de violență. Copiii depun mărturie în ceea ce privește durerea suferită – nu doar fizică, ci și “interioară” – pe care le-a cauzat-o această violență, dublată de acceptarea, și chiar aprobarea ei de către adulți.

Guvernele trebuie să accepte faptul că aceasta este într-adevăr o urgență, deși nu este o urgență nouă. Copiii suferă de secole de pe urma violenței adulților, fără ca cineva să-i vadă sau să-i audă. Însă acum având în vedere că, gradul și impactul violenței împotriva copiilor devin vizibile, ei nu mai pot fi lăsați să aștepte după o protecție eficientă la care au un drept de necontestat.¹³

Există numeroase cercetări privind efectele pedepsei corporale, care confirmă în mod convingător răul potențial pe care ea îl poate face pe termen scurt sau lung. “Pedeapsa corporală aplicată de părinți și comportamentul asociat și experimentat de copiii supuși acestei pedepse”, o analiză a 88 studii de cercetare, a fost publicată în 2002 și reprezintă o copleșitoare mărturie despre pericolul existent.¹⁴ Deși concluziile nu ne surprind, ele sunt într-un fel irelevante. Nu este nevoie de studii de cercetare asupra efectelor lovirii femeilor sau bătrânilor pentru a justifica interzicerea acestora: este o chestiune care ține de drepturile fundamentale.

Cât de mult a progresat procesul de abolire în Europa?

Mult, dar nu îndeajuns! Abolirea pedepsei corporale în școlile europene a început cu secole în urmă. Polonia a fost prima țară care a interzis această pedeapsă în 1783. Până în 1900, au urmat alte țări, inclusiv Austria, Belgia și Finlanda, iar Uniunea Sovietică a abolit-o în 1917.

În Regatul Unit, prima încercare cunoscută de a contesta pedeapsa corporală în școli a avut loc în 1669, când un "băiețel vioi" a prezentat Parlamentului o petiție "în numele copiilor acestei națiuni", pentru a protesta împotriva "inadmisibilei dureri în care se zbate tineretul nostru din cauza severității tradiționale a disciplinei școlare a acestei națiuni", însă au mai trecut încă trei secole până ce abolirea a fost definitivă în toate școlile din Regatul Unit.

Astăzi, practic toate statele membre ale Consiliului Europei au luat măsuri pentru eliminarea pedepsei corporale din școli. În unele țări ea a fost abolită din toate instituțiile și formele alternative de îngrijire a copiilor, susținute atât de stat cât și de organismele private și voluntare. Dar în unele cazuri, interzicerea se baza pe regulamente sau recomandări administrative, mai degrabă decât pe o legislație clară. În multe cazuri, punerea în aplicare nu este încă riguroasă și necesită atenție în continuare. În cadrul formelor de îngrijire non-instituționalizată, inclusiv în cazul adopțiilor și al supravegherii copiilor, regulile variază, iar în unele țări persoanele care au grijă de copii par a avea aceleași drepturi ca și părinții în a folosi pedeapsa corporală.

Reforma care vizează suprimarea dreptului părinților de a folosi pedeapsa corporală a început în anii 50. În Suedia, o prevedere care îi absolvă pe părinții ce cauzau vătămări minore prin aplicarea pedepsei corporale a fost scoasă din Codul Penal în 1957, iar în 1966 o altă prevedere care permitea "muștrări" a fost, de asemenea, scoasă din Codul de responsabilități parentale și tutorale. Din acel moment, legile suedeze n-au mai autorizat pedeapsa corporală aplicată de părinți, iar legea penală privind atacul persoanelor a ajuns să se aplice în mod egal cu privire la atacurile "disciplinare" asupra copiilor. Dar aceste reforme "rezervate" nu au fost suficiente; în 1979 Suedia a devenit prima țară din lume care a interzis în mod explicit pedeapsa corporală. Codul de responsabilități parentale

spune următoarele: "Copiii au dreptul la îngrijire, siguranță și o bună creștere. Copiii trebuie tratați cu respect în ceea ce privește propria lor persoană și individualitate și nu trebuie să fie supuși la pedepse corporale sau orice alte forme de tratament umilitor."

Alte țări au urmat încet, încet în ultimii 25 de ani. Până în octombrie 2007, 17 state membre își completaseră reforma legislativă privind interzicerea oricărei forme de pedeapsă corporală aplicată copiilor. În aceste țări, copiii sunt protejați prin lege, oriunde s-ar afla și oricine ar fi agresorul: acasă, pe stradă, în îngrijire, în cursul procesului de educare și în orice instituții. În unele țări, dar nu în toate, reforma legislativă a fost însoțită de sensibilizarea și educarea populației în privința legilor și a dreptului copiilor la protecție și de promovarea unei educații parentale pozitive, non-violente. Având în vedere rădăcinile adânci ale tradiției de a-i lovi pe copii, este clar că procesul educațional va fi unul de durată.

"De ce este atât de greu să renunți la a-i lovi pe copii?"

Deoarece mulți adulți încă mai confundă puterea cu dreptatea. Dacă adulții, inclusiv politicienii, ar considera că aceasta este o problemă ușoară, am fi acceptat de mult că și copiii au exact aceleași drepturi ca și noi la respectarea demnității lor umane și a integrității lor fizice, cât și la protecție egală în fața legii. De fapt, ar trebui să ne dăm seama că ei, copiii, care își încep viața foarte mici și foarte fragili, au dreptul la mai multă protecție decât adulții.

Este foarte greu pentru adulți să renunțe la ceea ce ei consideră a fi "dreptul" lor de a-i lovi și a-i vătăma pe copii în numele "disciplinei" sau controlului. Această dificultate pare să-și aibă sursa în experiența personală. Majoritatea oamenilor de pretutindeni au fost loviți în copilărie de părinții lor. Cei mai mulți părinți și-au crescut copiii lovindu-i. Nimănui nu-i place să gândească rău despre proprii părinți sau despre propria sa purtare ca părinte, iar acest

lucru îi împiedică pe mulți oameni, inclusiv pe politicieni și pe liderii de opinie, sau chiar pe cei care lucrează în domeniul protecției copilului, să perceapă pedeapsa corporală ca pe o problemă fundamentală a egalității și a drepturilor omului. Acest lucru nu este de condamnat deoarece părinții au acționat în concordanță cu așteptările sociale, însă a venit timpul să avem relații pozitive și non-violente cu copiii.

Dorind să eliminăm pedeapsa corporală, nu facem altceva decât să acordăm copiilor protecție totală față de atacurile altor persoanelor și față de alte pedepse crude sau degradante, protecție care nouă, adulților, ni se pare normală când este vorba de adulți.

“Sondajele de opinie arată că cei mai mulți oameni sunt împotriva unei interziceri oficiale a pedepsei corporale”

Rezultatele sondajelor depind în general de agresivitatea întrebărilor și de cantitatea de informații pe care intervievații o dețin. Dacă oamenii sunt foarte bine informați asupra problemei, a inegalității protecției acordate copilului și a scopului interzicerii, ar putea să o accepte mai ușor. Dar, în orice caz, în această problemă ca și în altele – violența împotriva femeilor, discriminarea rasială – politicienii ar trebui să conducă și nu să urmeze opinia publică, invocând obligația lor absolută în materia drepturilor omului, să se asigure că legea acordă copiilor, în aceeași măsură ca și adulților, deplina protecție a demnității lor umane. Aproape toate statele membre care au interzis orice formă de pedeapsă corporală au făcut-o înainte ca opinia publică să se facă simțită, iar aceasta s-a întors rapid în favoarea schimbării. În câțiva ani ne vom uita înapoi cu uimire la vremea când era legal și acceptabil să-i lovești pe copii.

“Dacă părinții sunt forțați să renunțe la pedeapsa corporală, nu vor ajunge copiii răsfățați și indisciplinați?”

Nu. Adevărata disciplină nu se bazează pe folosirea forței. Ea rezultă din înțelegere, respect reciproc și toleranță. La naștere copiii sunt complet dependenți iar pe măsură ce cresc se bazează pe adulți – în special pe părinții lor – să-i îndrume și să-i sprijine pentru a ajunge la o maturitate fondată pe autodisciplină. Pedeapsa corporală nu-i învață pe copii cum

trebuie să se comporte. Dimpotrivă, bătaia este o lecție de proastă purtare. Îi învață pe copii că părinții lor, pe care ei ar trebui să-i iubească și să-i respecte, găsesc că e normal să folosească violența pentru a rezolva problemele sau conflictele. Copiii învață din ceea ce fac părinții lor, nu doar din ceea ce spun. Pedeapsa corporală și alte forme umilitoare de pedepsire nu pot înlocui formele pozitive de disciplină care, departe de a-i răsfăța pe copii, sunt create pentru a se asigura că aceștia învață să se gândească la ceilalți și la consecințele acțiunilor lor.

Statele au obligația să susțină educația parentală pozitivă iar recomandarea Comitetului Miniștrilor privind politica de susținere a educației pozitive le furnizează liniile directoare pentru a face acest lucru.

“Am luat bătaie când eram mic și asta nu mi-a făcut nici un rău. De fapt, nu aș fi ceea ce sunt dacă părinții mei nu m-ar fi pedepsit fizic.”

De unde știi asta? Nici unul dintre noi nu știe ce ar fi devenit dacă părinții nu ne-ar fi lovit și nu ne-ar fi umilit niciodată. Câți oameni care spun că bătaia nu le-a făcut nici un rău, neagă durerea pe care au resimțit-o când adulții cei mai apropiați de ei considerau că nu-i pot educa altfel decât provocându-le durere? De obicei oamenii încep să-i bată pe copii pentru că ei înșiși au fost loviți când erau mici, deși, după studiile efectuate, adesea se simt vinovați după aceea. Dar continuă să-și bată copiii, mai ales când ajung la capătul răbdării. Nu are rost să învinuim generațiile anterioare că și-au lovit copiii, pentru că acei oameni acționau în concordanță cu tradiția culturală a vremii lor. Dar timpurile se schimbă și societatea avansează. Recunoașterea copiilor ca deținători de drepturi necesită acțiuni care să pună capăt legalității și acceptării sociale a violenței împotriva copiilor, așa cum societatea a acceptat în cele din urmă să pună capăt violenței împotriva femeilor.

“Părinții au dreptul să-și crească copiii cum consideră că e mai bine. Ei ar trebui trași la răspundere numai în cazuri extreme de abuz.”

Drepturile omului nu se opresc la ușa casei. Copiii au același drepturi ca toți ceilalți membri ai familiei de a fi protejați împotriva lovirilor și este la fel de logică protejarea copiilor în casele lor ca și protejarea femeilor împotriva violenței domestice. Convenția ONU privind Drepturile Copilului a introdus conceptul “responsabilități părintești”, care înseamnă că principala grijă a părinților trebuie să fie interesul copiilor. Copiii nu sunt proprietatea părinților lor.

“Este o mare diferență între a bate un copil și a-i da o palmă iubitoare.”

Diferența e irelevantă în fața legii! Durerea fizică este mai mare în cazul uneia decât al celeilalte, dar ambele intră în categoria violenței și ambele încalcă dreptul egal al unui copil la respect. Societatea nu face diferențe și nu încearcă să justifice gradul de violență când contestă violența împotriva femeilor sau a bătrânilor. De ce ar face-o în cazul copiilor? Iar pericolul de a face o legătură între a iubi pe cineva și a-l vătăma ar trebui să fie evident. “O palmă iubitoare” este o contradicție de cea mai joasă speță. Această expresie aparent inofensivă este un paravan în spatele căruia se poate ascunde încălcarea unor drepturi.

“Îmi pesnesc copiii doar ca să-i împiedic să-și facă rău singuri.”

Plesnitul nu înseamnă protecție! Părinții trebuie să folosească acțiuni fizice pentru a-și proteja copiii – în special pe cei mici și foarte mici – tot timpul. Aceasta face parte din calitatea de a fi părinte. Dacă un copil merge de-a bușilea către un foc sau aleargă către o stradă periculoasă, bineînțeles că părinții folosesc mijloace fizice pentru a-i opri: îi prind, îi ridică, le arată

pericolul și le vorbesc despre el. Așa cum explică și Comitetul pentru Drepturile Copilului în Comentariul General nr. 8:

“Comitetul recunoaște că a fi părinte și a avea grijă de copii, în special de copiii mici și de bebeluși, solicită frecvent acțiuni fizice și intervenții pentru a-i proteja. Acest lucru e complet diferit de folosirea deliberată și în scop punitiv a forței, care produce un anumit grad de durere, disconfort sau umilire. Ca adulți, noi știm diferența între o acțiune fizică protectivă și un atac punitiv; nu este greu să faci această diferență și în cazul acțiunilor ce-i implică pe copii. Legile tuturor statelor permit, explicit sau implicit, folosirea forței non-punitive și necesare pentru protecția persoanelor.”¹⁵

“Religia mea îmi cere să folosesc pedeapsa corporală.”

Libertatea religioasă nu se poate opune drepturilor omului. Așa cum explică și Comitetul pentru Drepturile Copilului în Comentariul General nr. 8:

“Unele persoane invocă justificări bazate pe credință pentru folosirea pedepsei corporale, sugerând că anumite interpretări ale textelor religioase nu numai că justifică folosirea pedepsei, dar consideră aceasta o datorie. Libertatea credinței religioase este garantată pentru toți oamenii în Acordul Internațional privind Drepturile Civile și Politice (Art. 18), dar practicarea unei religii sau credințe trebuie să fie compatibilă cu respectul pentru demnitatea umană și integritatea fizică a celorlalți.”¹⁶

Extremiștii religioși care militează pentru lovirea rituală a copiilor cu diferite obiecte trebuie să fie condamnați de curentul principal de opinie religioasă și de societate în general. Figuri importante din conducerea bisericii se alătură în prezent campaniei pentru abolirea pedepsei corporale. La Adunarea Mondială a Religiiilor pentru Pace din 2006 de la Kyoto, Japonia, mai mult de 800 de lideri de credințe au semnat “un angajament religios de a combate violența împotriva copiilor”, care îndeamnă guvernele să adopte legi în concordanță cu Convenția pentru Drepturile Copilului și să interzică orice fel de violență, inclusiv orice formă de pedeapsă corporală.

“Dacă se va incrimina pedeapsa corporală aplicată copiilor, mii de părinți vor fi acuzați și mult mai mulți copii vor fi plasați în instituții de stat.”

Nu este vorba de a-i băga pe părinți la închisoare. Este vorba de promovarea educației parentale pozitive. Nu există dovezi de creștere a numărului de incriminări împotriva părinților în numărul tot mai mare de țări în care pedeapsa corporală este interzisă de lege. Interzicerea pedepsei corporale răspunde obligației statelor membre de a respecta drepturile omului în cazul copiilor. Scopul său principal este cel educativ și, așa cum s-a menționat mai sus, acela de a trimite un mesaj clar în “intimitatea” căminului, că nu mai este acceptabil sau legal să lovești un copil, mai mult decât pe oricine altcineva. Îndrumările pentru toți cei implicați în protecția copiilor, inclusiv poliție și ministerul public, sunt acelea că trebuie să se asigure că implementarea legii este făcută numai în interesul copilului. Incriminarea și alte intervenții oficiale nu vor fi benefice pentru copii decât dacă reprezintă singurul mod de a realiza protecția necesară împotriva unor prejudicii semnificative.

“Interzicerea pedepsei fizice nu va duce decât la înrăutățirea tratamentelor aplicate copiilor – abuzuri psihice, umiliri sau închiderea în casă.”

Copiii au dreptul la protecție nu numai împotriva pedepsei corporale, ci și împotriva tuturor celorlalte forme de pedepse sau tratamente degradante sau care implică cruzimea. Reforma legislativă trebuie însoțită de sensibilizarea populației și promovarea unor relații pozitive, non-violente cu copiii. Părinții își doresc pentru copiii lor un debut în viață cât mai bun posibil. Părinții care își bat copiii nu se simt bine pentru acest lucru – în general se simt abătuți sau vinovați. De aceea, cei mai mulți ar prefera să fie sfătuiți cum să prevină și să rezolve conflictele cu copiii lor. Politicile de educație pozitivă îi ajută pe părinți să-i facă pe copiii să înțeleagă, să accepte și să respecte regulile (disciplina) fără să folosească nici un fel de violență, fizică sau psihică. Trecerea de la bătaie și umilire la a-i privi pe copii drept oameni cu drepturi egale cu noi ceilalți, va îmbunătăți viața de familie pentru toată lumea.

“De ce să implicăm legea în această problemă? De ce să nu-i educăm pe părinți să nu mai folosească pedeapsa corporală pur și simplu?”

Abolirea necesită ambele lucruri. Nu este vorba de a alege: drepturile omului impun cel puțin aceeași protecție legală pentru copii ca și pentru adulți – în cadrul familiei sau oriunde altundeva – acum. Legea în sine reprezintă un puternic mijloc educațional, iar reforma legislativă pentru interzicerea pedepsei corporale trebuie, bineînțeles, să fie însoțită de educarea publicului și a părinților. Interzicerea îi va motiva pe părinți să caute metode pozitive de a-și educa proprii copii și îi va motiva pe profesioniști, politicieni și mass-media să găsească resurse și să asigure această educație. Consiliul Europei este pregătit să-i ajute pe părinți și pe profesioniști în această activitate provocatoare.

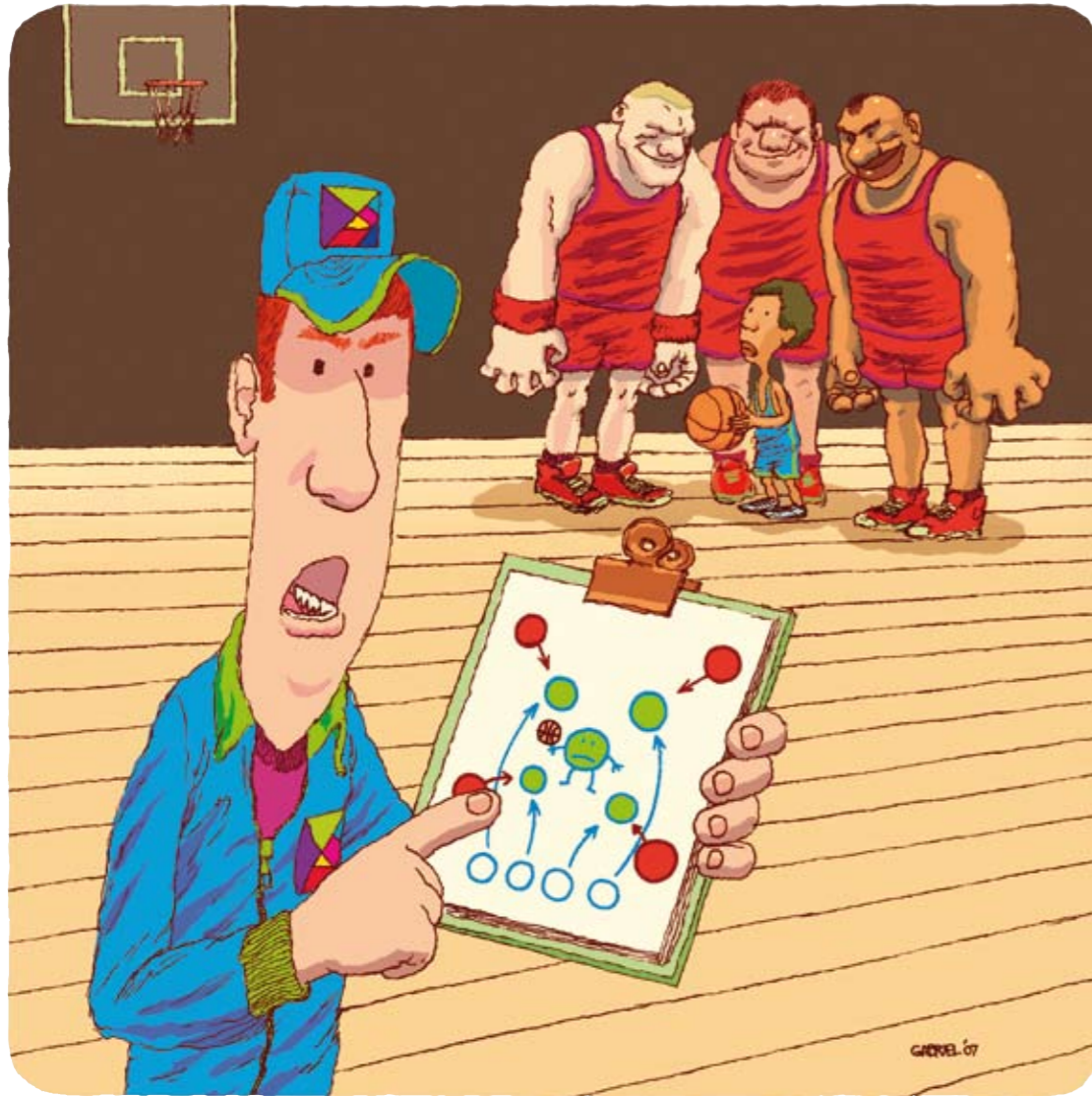

Copiii nu sunt proprietatea părinților lor.

Copiii au nevoie de mai multă protecție nu de mai puțină.

1. Comitetul Națiunilor Unite pentru Drepturile Copilului: Comentariul general nr. 8, 2006, paragraful 11.
2. "Dreptul de a nu fi lovit este și un drept al copiilor", articol al dlui. Thomas Hammarberg, Comisarul pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei, 6 iunie 2006. A se vedea: <<http://www.coe.int/children>> (Discursuri, Hammarberg).
3. Comisia Europeană a Drepturilor Omului: decizia de admisibilitate, *Șapte Persoane v. Suedia*, 1982; cererea nr. 8811/79. A se vedea: <<http://www.echr.coe.int/echr/>> (jurisprudență, Hudoc).
4. Curtea Europeană a Drepturilor Omului, *A v. Regatul Unit*, 1998. A se vedea: <<http://www.echr.coe.int/echr/>>.
5. Consiliul Europei: Comitetul European pentru Drepturi Sociale, Observație generală referitoare la Articolul 7 (paragraful 10 și 17), *Concluzii XV-2*, Vol. 1, Introducere generală, p. 26.
6. Comitetul pentru Drepturile Copilului al Națiunilor Unite, op. cit., paragrafele 3 și 21.
7. Raportul expertului independent pentru Studiul Violenței împotriva Copiilor al Națiunilor Unite: Introducere, paragraful 1. A se vedea: <<http://www.violencestudy.org/IMG/pdf/English.pdf>>.
8. Ibid., paragrafele 1-2.
9. Ibid., paragraful 41.
10. Comitetul pentru Drepturile Copilului al Națiunilor Unite, op. cit., paragraful 34.
11. Ibid., paragrafele 40-41.
12. Editura Consiliului Europei, 2007.
13. Pinheiro, Paulo Sérgio, *Raportul Mondial privind Violența împotriva Copiilor*, pag. 5. Studiul privind violența împotriva copiilor al Secretarului General al Națiunilor Unite, Geneva, 2006.
14. Gershoff, Elizabeth Thompson, "Pedeapsa corporală aplicată de părinți și comportamentele și experiențele asociate ale copiilor: un studiu analitic și teoretic" din *Psychological Bulletin*, 2002, Vol. 128, nr. 4, 539-79.
15. Comitetul pentru Drepturile Copilului al Națiunilor Unite, op.cit., paragraful 14.
16. Ibid., paragraf 29.
17. NT : Textul în limba română al Convenției europene a drepturilor omului poate fi consultat pe site-ul Biroului de Informare al Consiliului Europei la București, secțiunea Convenții ratificate: www.coe.ro/ratificate.php
18. NT: Carta social europeană revizuită în limba română poate fi poate fi consultată pe site-ul Biroului de Informare al Consiliului Europei la București, secțiunea Convenții ratificate: www.coe.ro/ratificate.php

Protecția copiilor necesită o abordare strategică.

Despre Consiliul Europei – organismele și instituțiile sale

Consiliul Europei a fost creat în 1949 și este cea mai veche organizație pan-europeană pentru drepturile omului din Europa. El caută să dezvolte principii comune și democratice bazate pe Convenția Europeană a Drepturilor Omului și pe alte texte de referință privind protecția persoanelor. Pentru informații privind membri săi, istoria, organismele și instituțiile sale, cât și despre activitățile sale curente, vizitați pagina: <<http://www.coe.int>>.

“Construirea unei Europe cu și pentru copii” este un program comprehensiv creat pentru a promova drepturile copiilor și pentru a-i proteja împotriva oricăror forme de violență. Pagina sa de Internet furnizează informații despre principalele activități ale Consiliului Europei, despre documentele sale, textele de lege și noutățile privind drepturile copilului, inclusiv acțiunile pe scară largă ale statelor europene împotriva pedepsei corporale aplicate copiilor (2008). Vizitatorii pot accesa informații actualizate în mod regulat de Inițiativa Globală pentru Încetarea Tuturor Formelor de Pedepsă Corporală Aplicată Copiilor, despre statutul legal al pedepsei corporale în cele 47 de state membre. Vizitați: <<http://www.coe.int/children>>.

Comitetul Miniștrilor este organismul decizional al Consiliului Europei. El cuprinde miniștrii de externe ai tuturor statelor membre, sau reprezentanții lor diplomatici permanenți la Strasbourg. El este atât un organism guvernamental, unde se pot discuta de pe picior de egalitate abordări naționale privind problemele cu care se confruntă societatea europeană, cât și un forum colectiv, unde sunt formulate răspunsuri pe o scară larg europeană la astfel de probleme. În colaborare cu Adunarea Parlamentară, el este protectorul valorilor fundamentale ale Consiliului și monitorizează îndeplinirea sarcinilor asumate de către statele membre. Vizitați: <<http://www.coe.int/t/cm>>.

Recomandări relevante ale Comitetului Miniștrilor

- ▶ Recomandarea Rec(2006)19 privind politica de susținere a educației parentale pozitive și raportul său explicativ
- ▶ Recomandarea Rec(2005)5 privind drepturile copiilor care locuiesc în instituții rezidențiale
- ▶ Recomandarea Nr. R (93) 2 privind aspectele medicale și sociale ale abuzului împotriva copiilor
- ▶ Recomandarea Nr. R (90) 2 privind măsurile sociale referitoare la violența în familie
- ▶ Recomandarea Nr. R (85) 4 privind violența în familie

Toate textele juridice ale Comitetului Miniștrilor pot fi accesate pe pagina de Internet a Comitetului sau pe cea a Campaniei "Construirea unei Europe cu și pentru copii" la <<http://www.coe.int/children>> (texte esențiale de lege).

Adunarea Parlamentară este compusă din membri ai parlamentelor naționale din cele 47 de state membre ale Consiliului Europei. Aceștia se întâlnesc de patru ori pe an pentru a discuta problemele de actualitate, a cere statelor să ia anumite inițiative și a raporta despre îndeplinirea acestor sarcini. Parlamentarii aleși abordează problemele decise de ei, iar guvernele țărilor europene – reprezentate la Consiliul Europei prin Comitetul Miniștrilor – sunt obligate să răspundă. Vizitați: <<http://assembly.coe.int>>.

Recomandări relevante ale Adunării Parlamentare

- ▶ Recomandarea 1778 (2007) privind copiii victime: ștergerea oricăror forme de violență, exploatare și abuz.
- ▶ Recomandarea 1666 (2004) privind interzicerea pedepsei corporale în Europa

Toate textele juridice ale Adunării Parlamentare pot fi accesate pe pagina de Internet a Adunării sau cea a Campaniei "Construirea unei Europe cu și pentru copii" la <<http://www.coe.int/children>> (texte esențiale de lege).

Comisarul pentru Drepturile Omului este o instituție independentă în cadrul Consiliului Europei, mandatată să promoveze sensibilizarea și respectul populației pentru drepturile omului în toate statele membre. Comisarul cooperează cu o rețea întreagă de instituții naționale și internaționale, cât și cu mecanismele de monitorizare a drepturilor omului. Cei mai importanți parteneri inter-guvernamentali ai Comisarului sunt Organizația Națiunilor Unite și agențiile sale specializate, Uniunea Europeană și Organizația pentru Securitate și Cooperare în Europa. Comisarul colaborează îndeaproape și cu importante organizații non-guvernamentale care se ocupă de drepturile omului (ONG-uri), cu universități și cu grupuri de opinie. Vizitați: <<http://www.coe.int/t/commissioner>>.

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (STCE nr. 005), cunoscută după numele ei mai scurt, **Convenția europeană a drepturilor omului** (CEDO) a intrat în vigoare în septembrie 1953. Convenția stipulează drepturile și libertățile civile și politice care formează baza drepturilor omului în Europa. Spre deosebire de Convenția ONU privind drepturile copilului, CEDO nu conține prevederi care să se refere în mod special la copii și tineri, chiar dacă unele drepturi, cum ar fi dreptul la educație, se aplică în special copiilor. Cu toate acestea, Articolul 1 din Convenție stipulează ca statele "să asigure" – nu "să încerce să asigure", cum găsim în majoritatea tratatelor internaționale – "fiecărui cetățean drepturile și libertățile" exprimate în cadrul Convenției. Prin urmare, și copiii trebuie să li se asigure protecția drepturilor lor umane. Toate statele membre ale Consiliului Europei s-au obligat să respecte Convenția¹⁷. Ea poate fi accesată prin intermediul paginii de Internet a Biroului de Tratat (Treaty Office), folosind numărul de serie dat mai sus pentru Seria Tratatelor Consiliului Europei (STCE). Vizitați: <<http://conventions.coe.int/>>.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a fost înființată în 1959. Curtea reprezintă mecanismul de supraveghere creat de Convenția europeană

a drepturile omului pentru asigurarea îndeplinirii obligațiilor asumate de state prin Convenție. Cei 47 de judecători (corespunzând numărului de state parte la Convenție) judecă de sine stătător și nu reprezintă nici un stat. Articolul 34 prevede că se pot primi reclamații de la "orice persoană" care pretinde a fi victima încălcării drepturilor garantate de Convenție. Nu se face distincție între bărbați și femei, străini și autohtoni, adulți și minori: astfel, un copil care nu a atins vârsta majoratului poate să se adreseze direct Curții Europene a Drepturilor Omului. Curtea a dat decizii de referință privind violența asupra copiilor, inclusiv privind pedeapsa corporală. O selecție a jurisprudenței relevante pentru drepturile copiilor poate fi găsită pe pagina de Internet a Campaniei "Să construim o Europă cu și pentru copii", menționată mai sus, iar toate deciziile și horărările pot fi accesate folosind Hudoc, baza de date online a Curții. Audierile pot fi urmărite prin intermediul webcast-ului. Pentru informații complete privind istoria și organizarea Curții, dezbaterile de caz și jurisprudența, vizitați: <<http://www.echr.coe.int>>

Carta Socială Europeană (1961, STCE nr. 035) și **Carta Socială Europeană revizuită** (1996, STCE nr. 163) garantează drepturile economice și sociale ale omului și completează Convenția europeană a drepturilor omului. Multe dintre drepturile garantate de cele două Carte se aplică la copii, iar în multe cazuri le asigură drepturile de la naștere până la maturitate. Carta revizuită¹⁸ cuprinde prevederi cu o relevanță specială pentru copii, protejându-i ca membri ai familiei. Cartele pot fi accesate pe pagina de Internet a Biroului de Tratat (Treaty Office), folosind numerele STCE date mai sus. Vizitați: <<http://conventions.coe.int/>>.

Comitetul european pentru drepturi sociale (CEDS) monitorizează respectarea obligațiilor asumate prin aderarea la Carta socială europeană și Carta socială europeană revizuită. El adoptă concluzii cu privire la rapoartele și deciziile naționale asupra unor reclamații colective. Printr-un protocol semnat în 1995, reclamațiile colective pot fi depuse la CEDS de anumite organizații internaționale de angajatori și sindicate din țara interesată. Procedura reclamațiilor colective este foarte eficientă în ceea ce privește protecția copiilor, întrucât reclamațiile pot fi depuse în numele lor. Pentru informații complete despre CEDS, accesați pagina de

Internet a acestuia prin intermediul paginii web a Consiliului Europei, la <<http://www.coe.int/>> (drepturile omului).

Despre Națiunile Unite

Organizația Națiunilor Unite (ONU) a fost înființată în 1945, și regroupează aproape toate statele recunoscute din lume. Din 1948, când s-a adoptat Declarația Universală a Drepturilor Omului, Organizația a întocmit peste 60 de tratate despre probleme cum ar fi: sclavia, administrarea justiției, genocidul, statutul refugiaților și al minorităților, drepturile omului. Fiecare dintre aceste tratate se bazează pe conceptele non-discriminării, egalității și recunoașterii demnității fiecărei persoane, rezultând astfel clar că ele se aplică tuturor oamenilor, inclusiv copiilor. Aceștia au astfel dreptul la protecția stipulată în Convenția Națiunilor Unite privind Drepturile Copilului, cât și în alte tratate privind drepturile omului.

Convenția Națiunilor Unite privind drepturile copilului (UNCRC) este primul instrument cu putere juridică care cuprinde o gamă completă de drepturi ale omului aplicate la copii – politice, civile, sociale, culturale, economice. Cele patru principii de bază ale Convenției sunt non-discriminarea, respectarea interesului copilului, dreptul la viață, supraviețuire și dezvoltare, și respectarea opiniei copilului. Toate drepturile evocate în Convenție sunt esențiale pentru demnitatea umană și dezvoltarea armonioasă a fiecărui copil. UNCRC este cel mai mult ratificat tratat internațional existent, dar este adesea menționat ca fiind cel mai des încălcat.

Comitetul Națiunilor Unite pentru Drepturile Copilului (CRC) este un organism format din 18 experți independenți, care monitorizează implementarea UNCRC de către statele parte la Convenție. El publică interpretarea prevederilor Convenției sub forma unor comentarii generale asupra unor chestiuni tematice, adoptă observații și decizii concludente

sub forma recomandărilor, și organizează anual o zi de discuții pentru asigurarea unei mai bune înțelegeri a Convenției și a implicațiilor sale.

Studiul Secretarului General al Națiunilor Unite privind violența împotriva copiilor reprezintă un efort global de a descrie o imagine detaliată a naturii, duratei și cauzelor violenței împotriva copiilor și de a propune recomandări clare asupra acțiunilor ce trebuie întreprinse în scopul prevenirii și combaterii acesteia. Vizitați: <<http://www.violencestudy.org>>.

Despre acțiunile guvernamentale și non-guvernamentale

Până în octombrie 2007, șaptesprezece state membre ale Consiliului Europei și-au schimbat legislația în sensul interzicerii oricărei forme de pedeapsă corporală aplicată copiilor. Acestea sunt: Austria, Bulgaria, Cipru, Croația, Danemarca, Finlanda, Germania, Grecia, Islanda, Letonia, Norvegia, Olanda, Portugalia, România, Suedia, Ucraina, Ungaria.

Multe dintre aceste guverne au lansat campanii de sensibilizare și informare a populației pentru a schimba atitudinea publicului față de acele forme de disciplină și pentru a-l face să accepte noua lege. O activitate susținută a fost depusă de organizațiile non-guvernamentale (ONG-uri), mediatorii pentru copii, guvernele însăși și de alți actori. Unele țări au înființat chiar și linii telefonice speciale pentru ajutorarea părinților și copiilor. Există, de asemenea, multe activități și campanii în desfășurare, al căror scop este schimbarea legislației, atitudinii și comportamentului în țările unde pedeapsa corporală este încă legală. De aici au rezultat o mulțime de materiale pentru părinți și copii, pentru toți profesioniștii care lucrează cu copii, indiferent de statutul legal sau un al pedepsei corporale într-o anumită țară.

“Construirea unei Europe cu și pentru copii” vă invită să descoperiți unele dintre resursele disponibile în țara dvs. și în afara ei. Partenerii Consiliului Europei enumerați mai jos pot fi folosiți ca punct de plecare. Inițializarea unei căutări pe cuvintele cheie “corporal punishment” pe oricare dintre paginile lor de Internet vă va pune la dispoziție o diversitate de materiale

din toată lumea: puncte de vedere, campanii, dosare pentru educatori, actualizări ale legislației, publicații, instrumente de lucru, statistici, informații privind educația parentală pozitivă și disciplina non-violentă etc. Veți găsi, de asemenea, link-uri folositoare către alte site-uri.

Rețeaua de informații privind drepturile copilului (CRIN) este o rețea globală care difuzează informații despre Convenția ONU privind drepturile copilului și informații în acest domeniu organizațiilor non-guvernamentale, agențiilor Națiunilor Unite, organizațiilor inter-guvernamentale, instituțiilor educaționale și ai altor experți în domeniul copiilor. Vizitați: <<http://www.crin.org>>.

Rețeaua europeană a mediatorilor pentru copii (ENOC) este o asociație non-profit a instituțiilor independente care luptă pentru drepturile copiilor. Scopul său este de a încuraja deplina implementare a Convenției ONU privind Drepturile Copilului, de a sprijini demersurile colective privind drepturile copiilor, de a comunica informații, abordări și strategii și de a promova birouri independente pentru copii. Vizitați: <<http://www.ombudsnet.org/enoc>>

Inițiativa globală privind eliminarea tuturor pedepselor corporale aplicate copiilor este o organizație non-guvernamentală care furnizează informații despre standardele relevante privind drepturile omului, hotărârile importante și progresul global privind procesul de abolire, cercetări și link-uri către materiale privind relațiile pozitive, non-violente cu copiii. A creat resurse web pentru părinți și profesori referitoare la disciplina fără pedeapsă corporală. Vizitați: <<http://www.endcorporalpunishment.org>>.

Salvați Copiii este o organizație internațională independentă care militează pentru schimbarea și îmbunătățirea pe termen lung a vieții copiilor.

Activează în aproape 120 de țări și își încurajează susținătorii să pună presiune pe factorii de decizie și liderii de opinie în vederea schimbării politicilor și practicilor pe plan local și global, pentru ca drepturile copiilor să devină realitate. Salvați Copiii a întreprins campanii împotriva pedepsei corporale în multe țări și a realizat materiale de propagandă foarte folosite. Vizitați: <<http://www.savethechildren.net>>

Societatea Națională pentru Prevenirea Actelor de Cruzime împotriva Copiilor (NSPCC) înființată în 1884, este o organizație caritabilă din Marea Britanie. Valorile sale fundamentale se bazează pe Convenția ONU privind drepturile copilului iar scopul ei este să pună capăt tuturor actelor de cruzime îndreptate împotriva copiilor, prin intermediul liniilor telefonice de ajutor, sprijinirii familiilor vulnerabile, campaniilor pentru schimbarea legislației și sensibilizării populației în ceea ce privește problema abuzurilor. Societatea a realizat campanii excelente împotriva abuzurilor la care sunt supuși copiii și publică revista pentru părinți "Your Family". Vizitați: <<http://www.nspcc.org.uk>>

Bibliografie selectivă

Daly, Mary (ed.), *Parenting in contemporary Europe – a positive approach*: Council of Europe Publishing, Strasbourg, 2007.

Gershoff, Elizabeth Thompson, "Corporal punishment by parents and associated child behaviours and experiences: A meta-analytic and theoretical review", in *Psychological Bulletin*, 2002, Vol. 128, No 4, 539-79.

Eliminating corporal punishment – a human rights imperative for Europe's children, fully revised second edition: Council of Europe Publishing, Strasbourg, 2007.

Hindberg, Barbro, *Ending corporal punishment: Swedish experience of efforts to prevent all forms of violence against children – and the results*: The Ministry of Health and Social Affairs and the Ministry for Foreign Affairs, Sweden, 2001.

Ending legalised violence against children – Global report 2007: Global Initiative to End All Corporal Punishment of Children, 2007.

Goicoechea, Pepa Horno, *Love, power and violence – a comparative analysis of physical and humiliating punishment patterns*: Save the Children Spain, 2005.

Harper, Kate, et al., *Ending physical and humiliating punishment of children – Manual for Action*: Save the Children Sweden and the International Save the Children Alliance, 2005.

Hart, Stuart (ed.), *Eliminating corporal punishment – the way forward to constructive child discipline*: UNESCO, France, 2005.

Implementation handbook for the Convention on the Rights of the Child, fully revised 2nd edition (includes detailed analysis of the jurisprudence of the Committee on the Rights of the Child (third edition is in preparation)): UNICEF, 2002

Views on positive parenting and non-violent upbringing: Council of Europe Publishing, Strasbourg, 2007.

Pinheiro, Paulo Sérgio, *World report on violence against children*; a more elaborate publication of the above-mentioned UN Study report, it contains case studies, best practices and recommendations: United Secretary-General's Study United Nations Publishing, Geneva, 2006.

Willow, Carolyne; Hyder, Tina: *It hurts you inside – children talking about smacking*: National Children's Bureau and Save the Children, London, 1998.

*Intrarea pedepsei corporale în sfera penalului nu înseamnă
trimiterea părinților în închisoare.*

Abolirea pedepsei corporale aplicate copiilor

Întrebări și răspunsuri

De ce trebuie să scoatem bătaia pe motive disciplinare în afara legii? Ce drept are statul să intervină în creșterea copiilor? Cum putem schimba atitudinea publicului în favoarea educației pozitive și non-violente? Acestea și multe alte probleme sunt discutate în *Abolirea pedepsei corporale aplicate copiilor – Întrebări și răspunsuri*, o broșură pentru părinți, inițiatori de politici, avocați, apărători ai copiilor și alte persoane care lucrează cu copii, toți cei care au un interes recunoscut în bunăstarea lor.

Împărțită în patru părți principale, această broșură definește pedeapsa corporală aplicată copiilor, oferă argumente bazate pe dreptul internațional, pentru care pedeapsa corporală ar trebui abolită, discută cum se poate realiza abolirea și, în fine, demolează miturile și temerile publice care planează asupra chestiunii. Pedepsirea fizică a copiilor reprezintă un act de violență și o violare a drepturilor omului. Fiecare națiune europeană are obligația legală de a se alătura celor 17 națiuni europene care au realizat deja o interzicere totală a pedepsei corporale împotriva copiilor.

www.coe.int/children